

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobkyně **V. F.**, bytem L. 141, S., zastoupené JUDr. Petrou Langerovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Schweitzerova 116/28, Olomouc, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2015, č. j. MPSV-UM/4051/15/4S-OLK, **ve věci přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské

pobočky v Olomouci (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 2. 2013, č. j. MPSV-UP/176251/13/AIS-ZDP, jímž jí byl přiznán příspěvek na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo ve výši 140.000 Kč.

Žalovaná s rozhodnutím nesouhlasí, požaduje jeho zrušení, neboť dle jejího názoru splňuje kritéria pro přiznání příspěvku v maximální výši, tj. ve výši 200.000 Kč. Žalobkyně se domnívá, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť se nijak nevypořádal s tím, zda za přiznanou částku je reálně možné zakoupit motorové vozidlo použitelné žalobkyní s ohledem na elektrický invalidní vozík a pomůcky, které jsou nutné pro dopravení invalidního vozíku do motorového vozidla. Ustanovení § 9 odst. 5 písm. a) zákona č. 239/2011 Sb., správním orgánům ukládá, aby vyhodnotily podmínky přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku tak, že tato pomůcka umožní žadateli sebeobsahu nebo ji potřebuje mj. k získávání informací, styku s okolím atd. Cena takového vozidla se pohybuje okolo 500.000 Kč, kdy tato cena je pro žalobkyni zcela neúnosná vzhledem k jejím majetkovým poměrům. Dle názoru žalobkyně je cena automobilu zcela jistě podpůrným kritériem, které jednotlivě, nebo v souhrnu s dalšími kritérii a konkrétními okolnostmi tohoto případu má vliv na stanovení výše dávky.

Dále žalobkyně spatřuje vadu napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s dostupností veřejné dopravy v místě bydliště žalobkyně, kdy tato skutečnost je pro stanovení výše příspěvku velmi důležitá a je podpůrným kritériem doplňujícím podmínky stanovené zákonem pro přiznání příspěvku v jeho maximální výši.

Žalobkyně je na dopravním vozidle závislá i během zimních měsíců, kdy se prostřednictvím vozidla pohybuje za účelem ošetření u praktického lékaře, dále navštěvuje kožního lékaře v O., podstupuje pravidelné mamografické vyšetření ve Fakultní nemocnici v O., jednou ročně navštěvuje očního lékaře, chodí na pravidelné gynekologické prohlídky v L., rovněž tak na pravidelné prohlídky k zubnímu lékaři. Žalobkyně je aktivní členkou několika spolků, do kterých pravidelně dojíždí. Vzhledem k věku žalobkyně, je tato diskriminována tím, že nemusí denně dojíždět do školy či zaměstnání a využívat vozidlo několikrát denně. Domnívá se, že četnost dopravování, která snížila výši příspěvku, měla být interpretována individuálně s ohledem na konkrétního žadatele a k okolnostem případu.

Žalovaný k žalobě uvedl, že se s námitkami žalobkyně vypořádal již ve svém rozhodnutí, na svém rozhodnutí setrval a navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 3. 1. 2013 žádost o příspěvek na zvláštní pomůcku, motorové vozidlo, v níž uvedla, že se dopravuje 3x týdně na nákupy, návštěvy příbuzných, 5 x měsíčně k lékařům, za kulturou a prací v neziskové organizaci a 8 x ročně na rekondice, do lázní, rekreaci, na úřady. Dále uvedla, že vlastní motorové vozidlo, a doložila vyjádření společnosti Auta z EU, s r. o., ze dne 7. 2. 2013, dle něhož je výkupní hodnota vlastněného vozidla 100.000 Kč. Správní orgán stanovil využitelnost vozidla s přihlédnutím k četnosti dopravování se do zaměstnání a k lékařům: 180.000 Kč. Dále byl zjištěn celkový příjem v rodině 10.517 Kč měsíčně a úspory do 50.000 Kč, na tato kritéria bylo započítáno po 200.000 Kč, celkem tedy 193.300 Kč. Movitý majetek – motorové vozidlo v zůstatkové ceně 100.000 Kč, z toho bylo ve výši příspěvku zohledněno 50.000 Kč.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 2. 2013 byl žalobkyni přiznán příspěvek ve výši 140.000 Kč, proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně

odvolala. Žalovaný rozhodl dne 8. 3. 2013 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 16. 5. 2013 žalobu, o níž bylo rozhodnuto zdejším soudem dne 30. 3. 2015 č. j. 73 Ad 13/2013-69 tak, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Následně žalovaný opětovně potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 10 odst. 5 věty druhé a třetí zákona č. 329/2011 Sb., zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením“), výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla se stanoví s přihlédnutím k četnosti a důvodu dopravy, k příjmu osoby a příjmu osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu a k celkovým sociálním a majetkovým poměrům. Maximální výše příspěvku na zvláštní pomůcku poskytovaného na pořízení motorového vozidla činí 200 000 Kč.

Soud na úvod vymezuje, že jedinými kritérii pro stanovení výše příspěvku na zvláštní pomůcku – motorové vozidlo podle ustanovení § 10 odst. 5 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením jsou: 1) četnost a důvod dopravy, 2) příjem osoby a osob s ní společně posuzovaných podle zákona o životním a existenčním minimu a 3) celkové sociální a majetkové poměry. Žádná jiná kritéria pro stanovení výše tohoto příspěvku zákon nestanoví. Pokud se žalobkyně v žalobě dovolává ustanovení § 9 odst. 5 písm. a) zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením [žalobkyně má zřejmě na mysli písm. b) předmětného ustanovení], soud podotýká, že namítané ustanovení upravuje podmínky pro vznik nároku na poskytnutí příspěvku samotného, nejedná se o kritérium pro stanovení jeho výše. Správní orgán tedy nejprve podle ustanovení § 9 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením posuzuje, zda jsou u žadatele vůbec splněny podmínky nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku, a pokud dojde k závěru, že tomu tak je, stanoví jeho výši dle zákonných kritérií upravených výhradně v ustanovení § 10 zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením.

Soud tak uzavírá, že cena vozidla či dostupnost veřejné dopravy, jejichž zohlednění se žalobkyně dovolává, nejsou kritérii, která by měl správní orgán při stanovení výše příspěvku zohlednit. Tato námitka žalobkyně je tak nedůvodná. Soud k této námitce žalobkyně dodává, že již ze samotného zákonného označení finanční částky poskytované úřadem práce na pořízení zvláštní pomůcky slovem „příspěvek“ je zřejmé, že se jedná předně o prostředky, které mají žadateli o zvláštní pomůcku pomoci tuto pomůcku financovat tedy usnadnit její pořízení, nikoli uhradit celkové náklady. Ostatně zákonodárce stanovil maximální výši tohoto příspěvku na částku 200.000 Kč, která se nerovná ani polovině žalobkyní udávaných nákladů na pořízení vozidla, jež splňuje jí požadované nároky.

Z výše uvedených důvodů soud rovněž zamítl důkazní návrh žalobkyně na výslech její osoby a jejího druha p. O. k prokázání potřebnosti a nutnosti prostornosti vozidla, neboť tato tvrzení, která měla být výsledky prokázána, nemají vliv na stanovení výše příspěvku.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně týkající se zohlednění četnosti dopravování ve výši příspěvku. Soud se domnívá, že žalovaný zcela správně zohlednil skutečnost, že se žalobkyně nedopravuje vozidlem každý den, když ve svém rozhodnutí uvedl, že při výpočtu výše příspěvku správní orgán I. stupně zohlednil, že žalobkyně dle údajů v žádosti používá motorové vozidlo cca třikrát týdně na nákupy a návštěvy příbuzných, pětkrát měsíčně na návštěvy lékařů, kultury a do práce u neziskové organizace a osmkrát ročně k rekondici, cestám do lázní, k rekreaci a na cestu na úřady, tedy nedopravuje se každodenně, a proto byla četnost dopravování kritériem, které snížilo maximální částku příspěvku (str. 4 a 5 rozhodnutí žalovaného).

Je nutné uvést, že u daného zákonného ustanovení ve vztahu k výši příspěvku se jedná o případ umožňující správnímu orgánu užít správní uvážení. Na podkladě tohoto závěru se tedy soud omezil na přezkoumání otázky, zda žalovaný při užití správního uvážení nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Soud dospěl k závěru, že žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, které skutečnosti byly podkladem jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení. Pokud zákonodárce jako jedno z kritérií pro stanovení výše příspěvku stanovil četnost dopravování, je zcela na místě úvaha správního orgánu, že při nižší četnosti než je četnost každodenní žadateli nenáleží maximální výše příspěvku. Takový přístup nelze považovat za diskriminační, jak se domnívá žalobkyně.

Nutno podotknout, že nižší četnost dopravy se ve výši příspěvku, který byl žalobkyni přiznán, fakticky odrazila snížením tohoto příspěvku toliko o 6.700 Kč, když výše příjmů žalobkyně a s ní společně posuzovaných osob a výše jejich úspor nebyly správním orgánem shledány v takové výši, aby byly důvodem pro snížení příspěvku, tedy tyto skutečnosti neměly na snížení příspěvku vliv (viz str. 5 rozhodnutí). K dalšímu snížení příspěvku správní orgán vedlo zohlednění vlastnictví vozidla žalobkyně ve zbytkové prodejní ceně cca 100.000 Kč, z níž navíc správní orgán ve výši příspěvku zohlednil pouze 50.000 Kč. Proti tomuto snížení žalobkyně ničeho nenamítala.

Soud tedy uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla úspěšná a žalovaná nemá právo na náhradu nákladů ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. a § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. v platném znění).

O odměně advokáta ustanoveného rozhodnutím zdejšího soudu č. j. 59 Ad 8/2015-8 ze dne 10. 8. 2015 bude rozhodnuto samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 21. března 2016

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně